

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Rudolfa Čirča a JUDr. Ľubora Šeba v právnej veci žalobcu **M. P.**, bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. S. S., advokátom v N., proti žalovaným **1/ Ing. I. M.**, bývajúcemu v N., **2/ A. M.**, bývajúcej v N., **3/ MUDr. I. M.**, bývajúcemu v N., **4/ J. N.**, bývajúcej v N., **5/ A. G.**, bývajúcej v N., **6/ T. H.**, bývajúcej v N., **7/ F. M.**, bývajúcemu v N. a **8/ Doc. Ing. J. M.**, bývajúcemu v N., o **určenie prechodu vlastníckeho práva a o vydanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 8 C 47/97, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 9. novembra 2006 sp.zn. 7 Co 273/2004 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobcu **z a m i e t a**.

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí druhým) zo 16. septembra 1999 č.k. 8 C 47./97-217 určil, že na žalobcu 1/ – M. P. (v čase rozhodovania súd prvého stupňa konal aj o žalobe žalobcu 2/ E. P. – pozn. dovolacieho súdu) prechádza vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat.úz. Z., ktoré sú zapísané na LV č. X. ako parc. č. X.-zastavaná plocha o výmere X. m², dom číslo súpisné X., parc.č. X.-záhrada o výmere X. m², parc.č. X.-zastavaná plocha o výmere X. m², na LV č. X. ako parc.č. X.-záhrada o výmere X. m², na LV č. X. ako parc.č. X.-záhrada o výmere X. m² a na LV č. X. ako parc.č. X.-

zastavaná plocha o výmere X. m². Pôvodným žalovaným 1/ a 2/ (F. M. a A. M.) uložil povinnosť vypratať a vydať žalobcovi 1/ parcelu č. X. s rodinným domom, súp. číslo X. ako aj parcely č. X. a X. zapísaných na LV č. X.. Pôvodnému žalovanému 1/ uložil súd povinnosť vydať žalobcovi aj parc.č. X. zapísanú na LV č. X.. Pôvodnej žalovanej 3/ (V. M.) uložil povinnosť vydať žalobcovi 1/ parc.č. X. zapísanú na LV č. X. a žalovaným 4/ a 5/ uložil povinnosť vydať žalobcovi 1/ parc.č. X. zapísanú na LV č. X. (všetky pre kat.úz Z.). Konanie o žalobe žalobcu 2/ z dôvodu späťvzatia žaloby zastavil a rovnako zastavil aj konanie voči pôvodným žalovaným v 6. až 10. rade (Ing. V. K., Š. K., V. V., E. V., V. V. ml.). Žalovaných 1/ až 5/ zaviazal v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. na zaplatenie náhrady trov konania žalobcu 1 650 Sk spoločne a nerozdielne na účet jeho zástupcu ako aj na zaplatenie súdneho poplatku za konanie 500 Sk. Pôvodným žalovaným 6/ až 10/ náhradu trov konania nepriznal. Súd prvého stupňa takto rozhodol keď dospel k záveru, že podmienky na určenie prechodu vlastníckeho práva podľa § 8 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. sú dané. Rozpor s vtedy platnými predpismi videl v tom, že konfiškácia a prídelové konanie neprebehlo v súlade s nariadením SNR č. 104/1945 Zb. Podľa § 1 citovaného nariadenia totiž konfiškácii pre účely pozemkovej reformy podliehal len pôdohospodársky majetok, ktorého definícia bola popísaná v § 2 citovaného nariadenia a okrem iného sem patrili aj budovy a zariadenia slúžiace vlastnému poľnému a lesnému hospodárstvu ako aj obytné domy a iné budovy, ktoré podľa svojej povahy mohli byť používané na poľnohospodárske účely. Daný dom podľa zápisnice z 10. septembra 1947 bol obytnou budovou, pozostávajúcou z dvoch izieb, kuchyne, predizby, prešovne, pivnice a z jednej miestnosti a predsiene. Táto budova slúžila právny predchodcom žalobcu i prídelcom výlučne na bývanie. Nešlo teda o budovu, ktorá by podľa svojej povahy mohla slúžiť na poľnohospodárske účely a teda nemala byť vôbec konfiškovaná. Súd prvého stupňa poukázal aj na ustanovenie § 6 citovaného nariadenia týkajúce sa okruhu osôb, ktorým bolo možné prideliť pôdohospodársky majetok do vlastníctva. Konštatoval, že postupom podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. mohol byť poskytnutý prídel len robotníkovi podľa § 6 ods. 1 písm.d/ a to iba na stavebné ciele vo výmere najviac 0,5 ha alebo na zriadenie ovocnej záhrady o výmere najviac 1 ha, alebo podľa § 12 ako osobe, ktorá sa vyznamenala a zaslúžila v národnooslobodzovacom boji najmä vojaci a partizáni, ich rodinní príslušníci a pozostalí ako aj roľníci postihnutí vojnou; tieto okolnosti bolo potrebné riadne preukázať. V priebehu prídelového konania a ani v priebehu súdneho konania však takéto okolnosti preukázané neboli a žalovaní tieto okolnosti ani netvrdili. Ak teda napriek tomu bol M. M. poskytnutý prídel v celkovej výmere X. ha s domom, bol mu poskytnutý v rozpore s vtedy platnými predpismi. Rovnako nebol dodržaný

ani právny predpis v časti týkajúcej sa povinnosti zaplataenia prídellovej ceny. V tomto smere súd poukázal na ustanovenie § 19 ods. 1 citovaného nariadenia, pričom podrobne popísal svoje zistenie v tom smere, že prídellová cena sa niekoľkokrát menila (znižovala) až nakoniec podľa predložených výpisov z účtu bola uhradená len čiastočne. Aj v tomto súd prvého stupňa videl protiprávne zvýhodnenie prídelcu. Postup podľa § 9 zákona č. 229/1991 Zb. neprichádza do úvahy a určením, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam prechádza na oprávnenú osobu v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. sa pôvodný vzťah navracia do doby pred protiprávnym zásahom s právnymi účinkami ex tunc. V súvislosti s tým preto rozhodol aj o povinnosti predmetné nehnuteľnosti žalobcovi vydať.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 27. novembra 2002 sp.zn. 7 Co 488/00 na odvolanie pôvodne žalovaných 1/ až 5/ rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalovaným nepriznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť na účet okresného súdu 500 Sk súdneho poplatku. Odvolací súd po doplnení dokazovania dospel k záveru, že na daný prípad nemožno aplikovať § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., lebo ku konfiškácii došlo pred začatím rozhodného obdobia, t.j. pred 25. februárom 1948. Poukázal na ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., ktorý príkladmo odkazuje na nariadenie č. 26/1948 Zb. SNR upravujúce vyňatie poľnohospodárskeho majetku osôb maďarskej národnosti z konfiškácie, podľa ktorého nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku u osôb tejto národnosti z konfiškácie vznikol za splnenia okrem iného tej podmienky, že takéto osoby nadobudli československé štátne občianstvo podľa zákona č. 245/1948 Zb. o štátnom občianstve maďarskej národnosti súčasne ak pracovali na tomto majetku so starostlivosťou riadneho hospodára, okrem toho, že by pre okolnosti nezávislé na ich vôli sami nemohli na nich pracovať. Odvolací súd bol toho názoru, že právnomu predchodcovi žalobcu 1/ na základe uvedeného právneho predpisu nárok na vyňatie majetku z konfiškácie nevznikol. Keďže žalobcovi 1/ sa nepodarilo v konaní preukázať splnenie podmienky uvedenej v § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. spočívajúcej v tom, že fyzickej osobe mal vzniknúť nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie (realizovanej k 1. marcu 1945) podľa osobitných predpisov, žalobu považoval za neopodstatnenú a preto v zmysle § 220 ods. 2 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej žalobe vyhovel tak, že žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súčasne z dôvodu zmeny rozhodnutia vo veci samej zrušil výrok rozsudku

prvého stupňa, ktorým pôvodne označených žalovaných 1/ až 5/ zaviazal zaplatiť na účet tohto súdu 500 Sk súdneho poplatku za žalobu.

Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 28. októbra 2004 sp.zn. 3 Cdo 150/03 rozsudok Krajského súdu v Nitre z 27. novembra 2002 sp.zn. 7 Co 488/00 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nepovažoval za správny právny názor odvolacieho súdu, že aplikácia ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. neprichádza v danom prípade do úvahy z dôvodu, že ku konfiškácii majetku došlo pred začiatkom rozhodného obdobia, t.j. pred 25. februárom 1948. Poukázal na to, že zákon o pôde v preambuli všeobecne vymedzuje rozhodné obdobie obdobím rokov 1948 až 1989, ktoré špecifikuje v § 4 ods. 1 časovým úsekom od 25. februára 1948 do 1. januára 1990. Samotné ustanovenie § 6 ods. 2 tohto zákona po jeho novele vykonanej zákonom č. 93/1992 Zb. (účinné od 28. februára 1992) však pre prípady, na ktoré sa vzťahuje takto vymedzené obdobie upravuje osobitne a umožňuje oprávneným osobám domáhať sa z dôvodov uvedených v § 6 ods. 1 vydania nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát už pred 25. februárom 1948. Dovolací súd sa nestotožnil ani so záverom odvolacieho súdu, že žalobca nespĺňa podmienky oprávnenej osoby podľa § 6 ods. 2 zákona o pôde, keďže mu nevznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa nariadenia Zboru povereníkov č. 26/1948 Zb. SNR, ktorým sa upravuje vyňatie poľnohospodárskeho majetku osôb maďarskej národnosti z konfiškácie. Tento záver považoval za predčasný.

Po zrušení rozsudku odvolacieho súdu a vrátení mu veci dovolacím súdom na ďalšie konanie Krajský súd v Nitre opakovane preskúmal rozsudok Okresného súdu Nitra zo 16. septembra 1999 č.k. 8 C 47/97-217 a rozsudkom z 9. novembra 2006 sp.zn. 7 Co 273/2004 tento v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností, Správa katastra v N. na LV č. X. ako parc.č. X.-záhrada o výmere X. m² a na LV č. X. ako parc.č. X.-zastavané plochy a nádvorja o výmere X. m² s domom súpisné č. 3032 zmenil tak, že žalobu zamietol. V ostatnej napadnutej časti vo veci samej odvolací súd pripustil späťvzatie žaloby, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie v tejto časti zastavil. Vo výroku o súdnom poplatku odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a žalovaným náhradu trov celého konania nepriznal. Takto rozhodol keď mal za preukázané, že žalobca je oprávnenou osobou v zmysle § 8 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., že svoje právo si uplatnil zákonným spôsobom a v zákonom stanovenej lehote, že dôvody na prechod vlastníckeho práva podľa § 8 ods. 1 citovaného zákona boli

dané tak, ako to správne popísal súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku a tiež podmienky stanovené v osobitnom predpise – nariadení č. 26/1948 Zb. SNR, na ktoré odkazuje § 6 ods. 2 citovaného zákona sú síce v ustanovení § 2 splnené, avšak podľa názoru odvolacieho súdu nie je splnená podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 1 citovaného nariadenia, t.j. že poľnohospodársky majetok sa vyníma z konfiškácie, len ak nebol pridelený podľa konfiškačných predpisov. V skutočnosti v tejto veci skonfiškovaný majetok pôvodného vlastníka bol pridelený podľa konfiškačných predpisov iným osobám (manželom M.). V tomto smere odvolací súd danú právnu úpravu považoval za protichodnú, keď na jednej strane zákon v § 6 ods. 2 v nadväznosti na § 8 ods. 1 odkazuje na prípady, kedy fyzickým osobám vznikol nárok na vyňatie majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov, no súčasne v takomto osobitnom predpise uvádza, že právo na vyňatie z konfiškácie je dané len pri takom majetku, ktorý nebol pridelený (iným osobám) podľa konfiškačných predpisov; pritom je zrejmé, že povinné osoby uvedené v § 8 ods. 1 citovaného zákona, na ktoré by sa mohla vzťahovať povinnosť prechodu (vrátenia) vlastníckeho práva, mohli v minulosti získať vlastnícke právo od štátu v rozpore s vtedy platnými predpismi alebo na základe protiprávneho zvýhodnenia aj právnym titulom prídeltu podľa konfiškačných predpisov. Z týchto dôvodov pri nesplnení podmienky vyplývajúcej z ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. v spojení s § 1 nariadenia č. 26/1948 Zb. SNR odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa nehnuteľností v súčasnosti vedených na LV č. X. a č. X. vo vzťahu k žalovaným 3/, 4/, 5/, 6/ a 8/ podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu zamietol. V ostatnej časti, v ktorej vzal žalobca žalobu späť odvolací súd podľa § 208 O.s.p. späťvzatie pripustil, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie v tejto časti zastavil. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 150 O.s.p. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v charaktere prejednávanej veci súvisiacej s reštitučným právom žalobcu.

Proti zmeňujúcemu zamietajúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a ako dovolací dôvod uvádzal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 1 písm.c/ O.s.p.). Bol toho názoru, že splnenie podmienok uvedených v nariadení č. 26/1948 Zb. SNR súd skúmal nadbytočne a to malo za následok zamietnutie jeho návrhu. Úprava obsiahnutá v § 8 zákona č. 229/1991 Zb. je taká, že ak sú splnené tam uvedené dve podmienky, súd rozhodne o prechode vlastníckeho práva. V prejednávanej veci odvolací súd konštatoval splnenie oboch podmienok (rozpor s vtedy platnými predpismi, resp. protiprávne zvýhodnenie prídeltu). Za týchto okolností mal podľa názoru žalobcu bez ďalšieho podanému

návrhu vyhovieť. Skúmanie splnenia podmienok uvedených v nariadení č. 26/1948 Zb. SNR by bolo namieste v tom prípade, ak by išlo o konanie o vydanie nehnuteľností podľa § 6 citovaného zákona. Vtedy by vzhľadom na znenie § 6 ods. 2 bolo namieste skúmať, či majetok odňatý osobám maďarskej národnosti podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR možno vrátiť – vydať oprávnenej osobe. V danej veci však o vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 zákona č. 229/1991 Zb. nejde. Prechod vlastníckeho práva podľa § 8 citovaného zákona je upravený odchyľne od vydania nehnuteľností (vrátenia vlastníckeho práva) podľa § 6. To vyplýva z toho, že okrem podmienok, že nehnuteľnosť, ktorá sa má vydať oprávnenej osobe, ktorá predtým prešla na štát alebo inú právnickú osobu, niektorým zo spôsobov uvedených v § 6 ods. 1, 2 citovaného zákona musí byť pre prechod vlastníckeho práva podľa § 8 splnená aj ďalšia podmienka a to, že fyzická osoba nadobudla nehnuteľnosti buď v rozpore s vtedy platnými predpismi alebo na základe protiprávneho zvýhodnenia nadobúdateľa. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu podľa § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. (konkrétne na základe nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR o urýchlennom konfiškovaní majetku Nemcov, Maďarov, kolaborantov a nepriateľov slovenského národa), a že pri pridelení nehnuteľnosti bolo postupované v rozpore s vtedy platnými predpismi a došlo aj k neoprávnenému zvýhodneniu nadobúdateľa. Ak je tomu tak, potom podľa názoru žalobcu nemohol súd podanú žalobu zamietnuť. Ak tak urobil, rozhodol v rozpore s úpravou obsiahnutou v § 8 zákona č. 229/1991 Zb. a preto žiadal v napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Dovolací súd zamietnutie žaloby odvolacím súdom v jeho zmeňujúcom výroku považuje za správne, avšak z iných právnych dôvodov.

Účelom zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon o pôde“) je zmierniť niektoré majetkové krivdy, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989. Vydanie nehnuteľností za splnenia podmienok stanovených zákonom je

upravené v § 6 a v § 9 zákona o pôde a v § 8 citovaného zákona je upravený osobitný spôsob – určenie prechodu vlastníckeho práva.

Oprávnené osoby vymedzuje (charakterizuje) § 4 zákona o pôde. Ustanovenie § 6 ods. 2 citovaného zákona okruh oprávnených osôb rozširuje o fyzické osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov (nariadenie č. 26/1948 Zb. SNR). Za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov považuje zákon aj štátnych občanov Českej a Slovenskej federatívnej republiky, ktorí majú trvalý pobyt na území Českej a Slovenskej federatívnej republiky, a ktorým sa skonfiškoval poľnohospodársky majetok a neboli odsúdení podľa osobitných predpisov.

Pokiaľ ide o povinné osoby, za tieto zákon v § 5 považuje štát alebo právnické osoby, ktoré ku dňu účinnosti tohto zákona nehnuteľnosti držia, s výnimkami uvedenými pod písm.a/ až b/ označeného ustanovenia.

Treba zdôrazniť, že zákon o pôde v preambuli všeobecne vymedzuje rozhodné obdobie, a to obdobím rokov 1948 až 1989, ktoré špecifikuje v § 4 ods. 1 časovým úsekom od 25. februára 1948 do 1. januára 1990. Treba súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, ktorý vychádzal zo zaujatého názoru dovolacím súdom v prejednávanej veci, že po novele vykonanej zákonom č. 93/1992 Zb. účinnej od 28. februára 1992 ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o pôde pre prípady, na ktoré sa vzťahuje, takto vymedzené obdobie upravuje osobitne a umožňuje oprávneným osobám domáhať sa z dôvodov uvedených v § 6 ods. 1 vydania nehnuteľností, ktoré prešli na štát už pred 25. februárom 1948.

V prejednávanej veci je však nepochybné, že žalobca sa domáha prechodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve fyzických osôb, čo mimoriadne umožňuje § 8 ods. 1 zákona o pôde, podľa ktorého na návrh oprávnenej osoby súd rozhodne, že na ňu prechádza vlastnícke právo k nehnuteľnosti vo vlastníctve fyzickej osoby, ktorá ju nadobudla od štátu alebo inej právnickej osoby, ktoré ju získali za okolností uvedených v § 6 a to v prípadoch, keď fyzická osoba nadobudla nehnuteľnosť buď v rozpore s vtedy platnými predpismi alebo na základe protiprávneho zvýhodnenia nadobúdateľa, ďalej aj osoby blízke tejto fyzickej osobe, pokiaľ na ne prešlo alebo bolo prevedené vlastníctvo alebo osobné

užívanie k týmto nehnuteľnostiam. Návrh sa musí uplatniť do 31. decembra 1992, inak právo zaniká.

Podľa názoru dovolacieho súdu vzhľadom na už spomínaný účel zákona o pôde, t.j. zmiernenie následkov niektorých (nie všetkých) majetkových krívd s presným označením obdobia, v ktorom k týmto krívdám malo dôjsť (v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990) má správne určenie toho, či k spôsobeniu tvrdenej majetkovej ujmy došlo či nedošlo v rozhodnom období, zásadný význam. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že pri pridelovaní nehnuteľností právnym predchodcom žalovaných bolo postupované v rozpore s vtedy platnými predpismi a došlo aj k neoprávnenému zvýhodneniu nadobúdateľa treba zdôrazniť, že celá prax konfiškácie nepriateľského majetku v období od mája 1945 do februára 1948 bola síce ovplyvnená zvláštnosťami povojnového obdobia, prebiehala však v demokratických podmienkach pluralitnej demokracie a za dodržania elementárnych právnych garancií umožňovala dospieť k spravodlivému rozhodovaniu. V niektorých prípadoch dochádzalo v konfiškačnej praxi československých úradov a súdov v období od mája 1945 do 25. februára 1948 k pochybeniam a excesom, ktoré v tej dobe neboli právnym postupom napravené, i keď možnosť právnej obrany v zásade existovala. Zákon o pôde (ako jeden z reštitučných zákonov) vydaný po roku 1989 si nekládol za cieľ odstrániť všetky možné majetkové krivdy, ku ktorým v povojnovej dobe mohlo dochádzať. Demokratický zákonodarca po roku 1989 musel rešpektovať predovšetkým časový faktor, t.j. skutočnosť, že po tak dlhej dobe nie je náprava všetkých pochybení uskutočniteľná. Posudzovať platnosť a účinky správnych alebo iných aktov, na základe ktorých dochádzalo k prevodu vlastníctva je po tak dlhej dobe obtiažne až nemožné. Právna istota vyžaduje, aby právoplatné rozhodnutia súdu či správneho orgánu, na základe ktorých určitá osoba v povojnovom období nadobudla alebo stratila vlastníctvo vecí, zásadne bola nespochybniteľnou právnou skutočnosťou.

Dovolací súd vzhľadom na uvedené podčiarkujúc vyššie uvedený účel zákona o pôde pri nespochybniteľnom fakte, že povinné osoby resp. ich právni predchodcovia ako fyzické osoby vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, prechodu ktorého sa žalobca žalobou domáha, nadobudli pred rozhodným obdobím má za to, že takáto žaloba nemôže byť úspešná, keďže nebola splnená jedna zo základných podmienok stanovených reštitučným zákonom (zákonom o pôde), t.j. nadobudnutie vlastníckeho práva fyzickou osobou v rozhodnom období.

So zreteľom na uvedené treba považovať rozsudok odvolacieho súdu za vecne správny aj keď z iných, než v ňom uvedených dôvodov. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 veta pred bodkočiarkou O.s.p.).

Úspešným žalovaným nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože im v súvislosti s ním žiadne nevznikli (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2008

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :